Ч. 154. Четвер 23 (10) липня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ще з діяльности ради державної. — До ситуациї. — Вісти з Туреччини. — Наміри Японців.

Посольска палата відбула в минувшій сесиї загалом 88 засідань. В тім часї послідували також деякі зміни на міністерских фотелях. Дня 12. падолиста м. р. представив міністер-президент бар. Бек обновлене міністерство з міністром рільництва др. Ебенгохом (на місце гр. Аверсперга), ческим міністром-земляком Прашком (на місце др. Пацака) і міністром робіт др. Ґессманом. Дня 11. падолиста явив ся ґенерал Ґеорґі вперше яко заступник уступившого міністра кр. оборони Лячера і був 1-го грудня іменований міністром. Дня 22. падолиста представив міністер-президент на місце уступившого ґр. Дідушицкого іменованого польским міністром-земляком п. Абрагамовича, котрого поява на тім місци викликала велику бучу із сторони руских і социял. послів. Дня 1. мая умер нагло німец. міністер-земляк Пешка, а на его місце війшов его попередник Праде, котрий вже 13. липня подав ся о відставку.

Руский клюб, як доносить „N. fr. Presse", відбув дня 18. липня під проводом п. Василька послідне засїданє, на котрім обговорювано справу обсади третої віцепрезидентури і принято з вдоволенєм до відомости умову зроблену в тій справі з Італіянцями і Румунами. Довша розправа вивязала ся при обговореню добутків першого парляментарного року для Русинів. Відтак пп. Василько і Цеглиньский переговорювали з бар. Беком $1^1/_2$ год. і обговорили всї рускі жалоби.

Того самого дня відбула ся остання перед феріями рада міністрів під проводом бар. Бека, на котрій обговорено вислід минувшої сесиї і проґраму сесиї осїнної.

Цікаве донесенє розійшло ся тепер з Константинополя по Европі. Именно зібрали ся в Ілдіз-кіоску найвизначнїйші підпори султаньского престола, а розглянувши ся в положеню, мали заявити ся разом з султаном за наданєм конституциї. Донесенє то таке несподїване, що майже не хоче ся тому вірити. Але навіть нїмецкі кореспонденти впевняють, що справдї стало ся таке диво, а они мабуть тепер в Европі найлїпше знають, що дїє ся в палатї їх найлїпшого приятеля. На тій нарадї в Ілдіз-кіоску підношено, що події в Росиї і Персиї дуже вплинули на турецке населенє. Було ще несогірше, доки революцийні струї ширили ся тілько в Росиї. Тодї можна було говорити, що правовірним музулманам не яло ся наслїдувати ґяврів. І дїйстно магомеданьске духовеньство держило ся здалека від молодотурків, а то було найважнїйше для правительства, позаяк між музулманами мулли мають незвичайне значінє, яко товмачі корану, що єсть жерелом всїх правних понять. Але від коли вибухла революция також в Персиї і добила ся конституциї при дїяльній помочи муллів, не можна вже було говорити, що жаданє свободи єсть річию достойною хиба ґяврів. Турки уважають себе чимсь висшим від Персів, аристократиєю музулманьского сьвіта, отже заболїла їх честилюбовість, що дали ся Персам випередити. Шейк Мекки, сторож гробу пророка, найбільший з огляду на своє становище знаток корану, заохотив був попередного шаха перского до наданя конституциї і скликаня парляменту, отже коран позваляє на те. Духовеньство турецке, перекинувши ся на сторону молодотурків, заявило, що коран не лише признає парляментаризм, але навіть уважає его одиноким природним способом правлїня в суспільности мослемів, т. є. людий вільних, а султан єсть після корану лиш паном военним, гетьманом.

Так именно, після кореспондентів з Константинополя, почало научати турецке духовеньство. Крім того ствержено в Ілдіз-кіоску

Ідіоти.

(З анґлїйского — Осипа Конрада).

Ми їхали дорогою, що вела з Треґїру до Керванди. Спершу труськом, як довго ми находили ся між плотами здовж земних валів; але коли дорога стала піднимати ся горі в напрямі Плюмару, кінь ступав повільним, спацеровим кроком, а візник зіскочив з кізла. Тріскав батогом і звісивши голову та спершись рукою на дошку, ішов під гору коло воза. По хвили підніс голову, показав кінцем батога на дорогу і сказав:

— Ідіот!

Сонце припікало жарко над филястою околицею. Сухі ґрупи дерев, що якось неприродно сторчали своїми гилями до неба, стояли на горбках, які тягнули ся пасмом далеко. На чотирокутних, яснозелених і жовтих плямах, подібних до образу намальованого незручною рукою, тягнули ся малі поля, повідмежовувані плотами і камінними валами, що бігли зикзаковато на склонї землї. А біла смуга дороги, що тягнула ся довгими викрутасами немов річка, спливаюча з горбів до моря, ділила околицю на дві части.

— Ось-де він — сказав візник знову.

Коли ми так їхали дальше, в траві коло дороги виринула людска голова. Туманувате лице було червоне, а груба голова з коротко обстриженим волосем, спершись бородою в порові, лежала немов окремо. Тіло сховало ся в густих корчах, що росли в рові.

Було то лице хлопця. Судячи по его величині, міг мати яких шіснайцять літ, може більше а може менше. Такі сотворіня час занедбує і они без огляду на літа живуть дальше, аж смерть пригорне їх до милосерної груди, вірна смерть, що при своїй поспішній роботї не забуває на найпослїднїйшу навіть дитину.

— Ага! Там стоїть другий! — сказав візник з якимсь вдоволенєм, начеб на се ждав.

І там був той другий. Стояв на жаркім сонци посеред дороги, кидаючи коротку тїнь. Схрещені руки держав у рукавах довгого кабата, голову втягнув між рамена і цїлий повикривлюваний стояв так на сонїшній жарі. Здалека виглядав так, начеб терпів страшне зимно.

— То близнята — додав візник.

Ідіот поступив ся два кроки на бік і коли ми его минули, дивив ся за нами. Погляд був тупий і пустий, немов зачарований; не обернув ся, щоби за нами дивити ся дальше. Образ пересунув ся попри его очи, не лишивши очевидячки в его нерозвиненім мозку найменшого слїду. Коли ми виїхали на саму гору, я озирнув ся. Відолашний стояв на дорозї так само, як ми его лишили.

Візник виліз на своє сїдало, клякнув язиком і віз покотив ся швидко долів, скрипляча від часу до часу гальмою неприємно. Опинившись на долинї, відкрутив гальму і сказав обернувшись до половини на кізлї:

— Ми ще побачимо їх пару.

— Ще пару ідіотів? Кількож їх тут? — спитав я.

— Чотири... дїти господаря тут коло Плюмару... Родичі вже померли — говорив дальше по хвили. — Бабка господарує. В день тиняють ся тут коло дороги, а як смеркне ся, ідуть разом з худобою до дому... то порядне господарство.

Ми побачили також других: хлопця і дївчину, як говорив візник. Були зовсїм однаково одїті, в якесь плате без форми, ніби спідницї. Свою ненормальність проявили тим, що почали до нас верещати з насипу коло дороги, де тиняли ся поміж твердим бадилем бурянів. Коротко обстрижені, чорні голови відбивали різко на жовтім тлї безчисленних малих цьвітів. Лиця були червоні як грань від сильного крику; голоси роздавали ся дико і розбито, з очевидною охотою наслїдувати орґан старших людий, і нагле замовкли, коли ми скрутили на бічну дорогу.

Ще нераз я їх бачив, їздячи за дїлом по околици. Жили на тій дорозї і волочили ся здовж неї геть і назад, як того вимагали неясні забаги їх мрачної волї. Творили контраст для сонця, докір для неба, ганьблячу пляму на буйній, сконцентрованій житєвій силї околичного населеня.

Поволи я зводив в одну цїлість історию їх родичів з доривочних відповідий на мої питаня, з байдужних слів, які долїтали до моїх уший в гостинницях або навіть на дорозї, на котрій жили ідіоти. Чимало оповів менї раз

що осідком конституцийної струї есть сама столиция. В ній мають молодотурки за собою офіцирів, урядників, муллів, навітя евнухів. А то вже означає грізне положене.

Подумано отже о конституциї. Завести єї тим лекше, що она ніколи не була відкликана. Надав єї султан Мурад, а увів в житє Мізгад-паша. Брат Мурата, теперішний султан, замкнув єго в окремій палаті, яко божевільного, а вступаючи на престол, признав конституцию і парляментаризм. Хоч вскорі по тім закрив парлямент, Мідгада прогнав до Арабії, ніколи не відкликав конституцийною едикту, тілько просто не перевів єго. Тепер отже може оголосити продовжене першої сесиї парляменту, котрий трицать літ тому дуже поважно і розумно рядив в Константинополи. Така гадка мала виринути в Ілдізкіоску. Не знати, чи султан перемінить єї в діло, а коли то зробить, то чи зробить щиро, чи тілько на те, аби щасливо перебути теперішну заверуху.

Про наміри Японців пише в Matin оден з француских аґентів в Японії. На єго думку Японці не бажають ані Филипин ані Індохін і тому не розпічнуть війни з Америкою ані з Франциєю. Іменно з Америкою не думають тепер Японці воювати, розумуючи, що та війна була би морска і ніколи не рішилаб ся та нічого їм не приспорила. Отже чи оплатить ся тратити мілярди, щоби здобути війною Филипини? Який з того буде хосен для Японії? Японці мають ціль ясну і просту: панувати над сумежною сушею Азиї, їм близькою і богатою в природні плоди. Ось чому Японці дбають про кольонізацию Манджуриї і Кореї, не жалуючи накладу. Ось тому дбають они о вплив на Хіни, щоби Хіни були культурні і можливо сильні. Японці знають, що Росия змагала і мимохіть буде змагати до Азиї до берегів Океану, що Росиї розходить ся о вплив в Хінах. Японці знають, що прийде хвиля, коли Росия знов посуне ся на далекий всхід і тому они приготовляють ся, щоби сей новий замах Росиї рішучо відперти. Тому Росия будує фльоту і збільшає значно своє войско. Японці хотять бути панами на всході Азиї і не уступлять перед нічим, щоби собі обезпечити там пановане. Отсе ціль єствованя Японії.

Новинки.

Львів, дня 22-го липня 1908

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував старшого радника рахункового Адольфа Ниірого, директором рахунковим і начальником рахункового департаменту в краєвій Дирекциї скарбу у Львові.

— **В справі крадежи в Олеску.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу оповіщує: В ночи з 26 на 27 лютого с. р. вломили ся злочинці до каси податкового уряду в Олеску і украли: а) готівку в квоті 14.718 К 44 с., б) дорогоцінности вартости 80 К, в) цінні папери в квоті 69.900 К, г) векслеві блянкети на квоту 28 К, і ґ) стемплеві марки на квоту 986 К. Одного з виновників тої крадежи зловлено на росийскій границі і заквестиовано у него всї украдері цінні папери. Краєва Дирекция скарбу визначила премію в квоті 2.000 К за зловлене инших спільників, котрі вломили ся до каси податкового уряду в Олеску, або подане вказівок, які моглиби улекшити їх зловлене. Евентуальний поділ премії застерігає собі краєва Дирекция скарбу. Ніяких жалоб що до розділу премії не допускає ся.

— **Доповняючий вибір посла.** При доповняючім виборі посла до сойму з сільского округа Хшанів на місце бл. п. Андрія Потоцкого, вибрано вчера всіми 180 голосами ґр. Едв. Мицельского.

— **Розписане оферт.** Звертаємо увагу на оповіщене Виділу краєвого в справі достави матеріялів до будови зелізниці Львів-Стоянів, поміщене в „Надісланім" нинїшного числа.

— **Нові циґара.** З днем 1 серпня с. р. розпічне ся у всїх складах специяльних родів тютюну продаж недавно впровадженого рода циґар „Пиґмеос". Ті циґара, опаковані в скриночках по 25 штук, будуть продавати ся по ціні 4 К за скриночку, взглядно по 16 с. за штуку.

— **Войскові музики.** Міністерство війни видало значне обмежене позаслужбового уживаня войскових музик. На будуче войскові музики будуть могли уживати ся яко театральні орхестри і постійні купелеві музики лише тоді, коли політична власть ствердить, що вишукане цивільної музики неможливе. Так само заборонює ся уживати войскової музики у відділах по 3—4 людий в публичних місцях і льокалях.

— **Женщини а приватні студиї.** У п. Міністра просьвіти, дра Мархета, явила ся дня 16 с. м. депутация віденьских студенток і предложила єму мемориял, ухвалений на зборах академічного жіночого товариства, в справі допущеня женщин до правничих студий. Мемориял домагає ся, щоби женщинам було вільно студиювати право на університеті і здавати іспити під такими самими условинами, що й мужчинам. З боку правничого виділу віденьского університету не стрічає ся се домагане з ніякими перепонами. Професори сего виділу заявили ся більшостию за допущенем женщин до правничих студий з всіми дальшими консеквенциями. Дальше домагає ся мемориял, щоби правничі студиї, відбуті женщинами на заграничних університетах, мали значіне також в Австриї, а в кінци щоби в початком вже нового року шк. вільно було женщинам вписувати ся на правничий виділ. П. Міністер др. Мархет застеріг собі відповідь на пізнійше.

— **25-літний ювилей „Народної Торговлї".** Вчера минуло 25 літ, як найстарше наше товариство горговельне „Народна Торговля" зістало вписане в реєстр товариств господарско-заробкових. З нагоди сеї устроїв персонал центральної управи „Народної Торговлї" сердечну овацию директорови Ничаєви, а директорови Нагірному, котрий повістає на лїченю в Піщанах, вислав привітну телеґраму. Саме сьвято ювилею буде здаєть ся сьвяткувати „Нар. Торговля" в слїдуючім році, яко в 25-літнім році своєї діяльности, бо перший склеп був заснований в грудни 1883.

— **Видалюване жидівок.** В Київі почали домагати ся від жидівок, студенток висших женьских курсів, предложеня доказу, що їм вільно мешкати в тім місті. А що мало має такий дозвіл, якого впрочім доси зовсім не вимагано, то богато студенток буде мусїло перервати виклади і виїхати з Київа.

— **Хмаролом.** З Орсови на Угорщині доносять, що сими днями навістив тамошну околицю хмаролом з градом і наробив великої шкоди. Зелїзниці понищені, богато рік повиливало, мости, а між ними міст на границі угорско-румуньскій вода позривала.

— **Конкурс.** Товариство „Руский Жіночий Кружок" в Коломиї розписує конкурс на 30 місць до Бурси для дівчат. Услівя: 1) Доплата місячна 22 К; 2) одноразовий даток 3 К на інвентар: 3) кождого місяця 1 К на пране; відповідна скількість біля, одежі і постіль. Поданя вносити найдальше до 15 серпня 1908 р. на руки п. Мінодори Гнатишакової в Коломиї ул. Мнихівка, ч. 79.

— **Конкурс.** В лїцею з правом публичности тов-а „Руского Інститута для дівчат в Перемишли" є до наданя слїдуючі посади: 1) учительки з ґрупи історичної; 2) учительки з ґрупи фільольоґічної (нової); 3) учительки з ґрупи математично-природн.; 4) учительки з кваліфікациєю до шкіл народних або виділових яко педаґоґічної настоятельки. На сю посаду може рефлектувати лиш учителька з педагоґічним досьвідом в веденю дівчат в шкільнім віцї в напрямі релїґійно-моральнім і патриотичнім; 5) учительки до конверзациї у француский мові. — На перші 3 посади вимагає ся іспиту до шкіл середних. Поданя найпізнїйше до 20 серпня с. р. під адресою: Виділ тов-а „Руский Інститут для дівчат" в Перемишли.

— **Тов-о „Шкільна поміч" в Коломиї** прийме з початком шк. року 1908/9 около 40 учеників руской ґімназиї (переважно з низших кляс) до бурси-інститута. Своїм вихованцям дає цїле удержане, нагляд і домовий провід, а також меншу поміч в науцї. Оплата виносить на рік 4 К на інвентар, 2·40 К яко річну членьску вкладку до товариства, 2 К на кореспонденциї і 4 К до фонду на відбудову дому (по мисли ухвали заг. зборів 1907 р.), а місячно 38 К за удержане і 1 К за пране біля, все платне з гори. Хто бажав би бути принятим за меншою оплатою (однак не низше 25 К), має предложити відповідно виписане і потверджене сьвідоцтво убожества. Вихованцї мусять при принятю виказати ся, що мають 6 пар біля, 6 ручників, 6 хустинок до носа, 2 пари обуви і по 3 штуки біля на постіль (всьо назначене). Кождий принятий дістає карту принятя, без якої не може спровадитись до інститута. Подане з деклярациєю, кілько обовязує ся місячно платити, належить внести на руки голови товариства директора ґімназ. Софрона Недїльского до 25 серпня 1908.

— **Виділ „Шкільної Помочи" в Снятині** прийме до бурси на рік шкільний 1908/9 30 учеників за оплатою місячною по 20 кор., бідним ученикам може дути вкладка знижена, але мусять они предложити сьвідоцтво убожества, потверджене урядом парохіяльним і громадским. Першеньство мають ученики шко-

старий, злиднями прибитий чоловік, що узброєний в величезний батіг, віз мене по піскуватій рівнині. Иншим разом потвердили мені і розширили инші люде деякі подробиці, аж вкінци стала мені ясною ціла та проста, страшна істория, яка склала ся на долю бідолашних людий.

Коли Жан-Пер Бокаду вернув ся з войска, застав родичів дуже постарілими. Зажурив ся, побачивши, як лихо ведено господарку. Батько не мав уже енерґії з давнїйших часів. Робітники не чули над собою хозяйского ока. Не втїшив ся також, коли побачив, що купа обірнику перед стайнями зовсїм не була така велика, як повинна бути. Плоти находили ся в найгіршім станї, а худобі бракувало належитого плеканя. А в хатї: мати лежала на постели, а в великій кухни наймички гуторили від рана до пізного вечера.

То всьо мусить бути инакше — сказав Жан-Пер до себе. Одного вечера, коли проміне заходячого сонця падало поміж будинки на подвіре, обговорив з батьком цїлу справу. Із сьвіжо викиненого гною піднимала ся легка пара, а худі курки перестали нагле порпатись в сьмітю, коли побачили круглими очима, як оба мужчини ходили по подвірю і розмавляли сухими голосами. Говорили, як звичайно селяни, добродушно, поважно і поволи; старий знеможений гостцем і згорблений довголїтною, тяжкою працею, а молодий кремезний та ємкий. Та заким зайшло сонце, батько піддав ся розумним арґументам сина.

— Я не задля себе кажу, — говорив Жан-Пер — але задля краю. То сумно дивити ся, як ту землю мало використовуєте. Побачите, що я зроблю з нею.

Старий, спертись на палицю, сказав:

— Та добре, добре... Роби, як гадаєш. Мати буде також тїшити ся.

І мати була також з невістки вдоволена. З шумом заїхав Жан-Пер возом о двох колесах на подвіре. Кінь чвалав шпарко, а від дишля, що підносив ся і опадав, пара молодят хитала ся рівномірно вперед то взад. Подальше на дорозї стояли парами і гуртами весїльна дружина. Повільною ходою рушили мужчини дальше. Були одїті по мійски, в новомодних сурдутах, твердих чорних капелюхах і блискучих черевиках. Поруч иих ішли женщини, цїлі в чорнім, в білих чипцях і з такимиж хустками, зложеними в трикутник на плечах.

(Дальше буде).

ли реальної і ті, котрі уже сего року були в бурсї. Крім сих прийме ся пильних а талановитих учеників з III. і IV. кляси шкіл народних. Услівя принятя суть: Батько ученика має бути членом товариства і платити з гори 1 кор. членьскої вкладки і оплату місячну. При вступі має кождий зложити на інвентар і пранє 7 кор. одноразово. Кождий ученик має мати чисту постіль, біле, обуву, мундурок і плащик (реалісти). Прошеня з деклярацією, звідоцтвом убожества і шкільним, належить вносити найдальше до 15 серпня 1908 до Виділу „Шкільної Помочи“ в Снятинї, долучаючи карту кореспонденцийну на відповідь. Від Виділу Товариства „Шкільної Помочи“ в Снятинї о. Филимон Огоновский, голова, Іван Федорчук, секретар.

— **Процес з зелїзницею.** На зелїзничій стациї Подсодині в Чехії особовий поїзд наїхав на одну женщину і убив еї на місци. Женщина осиротила девятеро дітий. Тоді еї чоловік вніс жалобу о відшкодованє за утрату жінки і матери, домагаючись ренти на так довго, доки малолітні діти будуть потрібувати домової, материньскої опіки, бо він як робітник цілий день дома неприсутний, оженити ся вдруге не має виглядів з огляду на численні діти, а на оплачуванє опікуни для дітий не має гроший. Цивільний суд першої інстанциї відкинув его жалобу, виходячи з засади, що претенсию до відшкодованя можуть мати лише жінка убитого і діти, але чоловік не може мати такої претенсиї за утрату жінки. Якийсь адвокат заняв ся безінтересовно справою робітника і вніс рекурс против того вироку. Висший суд краєвий в Празї признав претенсию оправданою і засудив зелїзницю на виплачене жаданої ренти пошкодованому робітникови. Однак прокуратория скарбу тому оперла ся і справа пішла перед найвисший трибунал адмінїстрацийний, а той перед кількома днями потвердив вирок праского суду, видаючи принціпіяльне рішенє, що чоловік має так само претенсию до відшкодованя за утрату жінки, як жінка за утрату чоловіка.

— **Етноґрафічна подорож на Україну.** Читаємо в „Радї“: Відомий україньский музичний теоретик п. Філарет Колесса, автор великої розвідки „Ритмика україньских народних пісень“ і професор Висшого Музичного Інститута у Львові, має сього літа виїхати в етноґрафічну подорож на лівобережну Україну для записуваня мельодий дум та історичних пісень від кобзарів (бандуристів). Успіх сеї екскурзиї залежати-ме в значній мірі від сподіваної допомоги д. Колессі з боку людий, що живуть в тих місцях, де суть кобзарі. Допомога ся може виявляти ся в формі попередних переговорів з кобзарем про те, щоб він був в певнім місци в призначені тими переговорами днї, а крім того в формі переговорів про розмір плати кобзарям за співанє дум і пісень.

— **Нові типи середних шкіл.** З Відня доносять, що з початком нового року шкільного будуть заведені два нові типи середних шкіл з опущенем грецкої мови. Міністерство просьвіти виладило вже плян тих шкіл, а їх активованє залежить тільки від становища університетских властий. Діло в тім, щоби абітурієнти середних шкіл нового типу так само, як абітурієнти нинїшних ґімназий, були допущені до університетских студий. Після пляну міністра Маркета на будуче мають бути чотири типи середних шкіл: 8-клясова клясична ґімназия, 7-клясова середна школа і два нові 8-клясові типи. Оден з тих нових типів має обняти отсї наукові предмети: латиньску мову на підставі зреформованого пляну, заведеного також в ґімназиях; від третої кляси почавши мова француска, анґлїйска, або одна з краєвих мов монархії, очевидно побіч рідної мови. Ґеоґрафія та історія будуть творити два окремі предмети, викладані окремими професорами. Наука історії не має, як доси, займати ся головно історією великих війн, але передовсім історією культури і конституциї поодиноких держав, а у висших клясах має викладати ся передовсім краєва історія і наука про социяльні відносини держави. Крім того обіймає науковий плян сего типу науку хемії, начеркової ґеометриї і рисунків. Четвертий тип середної школи зближений до типу теперішних реальних шкіл, з тою ріжницею, що 8-клясовий, а висших клясах обіймає також науку латиньскої мови.

— **З Борислава.** Огонь на „Oil-City“ горить без перерви вже від 15 днів. Ратункова акция до нині майже не поступила наперед, хотяй приготованя були величезні. Змонтовані від тижня ексгавстори стоять без діла. Віз, що мав служити до улекшеня в сипаню землї, згорів від горяча, так що лишились з него тільки зелїзні колеса. Будова сего возу стояла кількасот корон, а страту поносить фірма „Oil-City“. Розпочали також насувати зелїзний дзвін кранами, однак він тріс і его не вспіли насунути на отвір закопу. Мабуть і той проєкт не доведе ні до чого, бо сталеві линви, які служили до тягненя, находять ся в огни і певно перегорять. Тепер заходять ся над ще иншим способом угашеня, але чи се удасть ся?

— **Удар грому.** Над селом Нановою добромильского повіта надтягнула недавно невеличка хмара. Нагло роздав ся гук грому і в кілька хвиль опісля вже горіла хата місцевого коршмаря. Людям, що прибули сейчас на місце нещастя, удало ся угасити огонь, але наслідки катастрофи все таки були страшні. Грім убив жінку коршмаря і селянку Марию Павликовску, жінку місцевого господаря, та приголомшив одного хлопця, котрого закопано в землю і з трудом відратовано. Інтересне, що дитина, котру Мария Павликовска держала на руках, вийшла цїло. Також кільком иншим особам, що були під сю пору в хаті, не стало ся нічого.

Телеґрами.

Відень 22 липня. З нагоди з'їзду на Земерінґу довідує ся Polit. Korresp., що крім справи торговельного договору з Румунією, в справі котрого розпічнуть ся переговори в осени с. р., предметом нарад між Стурдзою і бар. Еренталем була також справа македоньска. Дальше звертає Polit. Korresp. увагу на щире поборюванє ворохобничих македоньских ватаг із сторони Болгарії, котре повинно бути взірцем для Греції і Сербії. Оба правительства повинні піти слідами Болгарії, аби в Македонії настав спокій.

Відень 22 липня. На вчерашнім засіданю палати панів ухвалено закон о підвисшеню континґенту рекрутів, закон о відшкодованю резервістів, закон о продовженю континґенту спірітусу на р. 1009 і кілька инших дрібнійших законів, ухвалених палатою послів, а між ними закон о признаню пупілярної безпечности книжочкам вкладковим галицкого банку краєвого. По переведеню виборів делеґатів до делеґаций, засїданє закрито і назначено слідуюче на нинї з полудне.

Константинополь 22 липня. Молодотурецкі замахи в третім корпусі в Солуни тривають дальше. В послідних днях убито одного підполковника і одного висшого офіцира, а одного офіцира ранено.

Льондон 22 липня. Анґлїйска праса з неспокоєм глядить на заворушене в Туреччині і повтаряють поголоску, що на случай революциї Австро-Угорщина поспішить султанови на поміч.

Тебріс 22 липня. З причини відмови шаха, аби відкликати з міста войска, котрі нападають населенє, розпочала ся онегди по полудни стрілянина з карабінів і армат між ворохобниками і войсками шаха.

Навгайм 22 липня. Вість про смерть адмірала Рожественьского не потверджує ся.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 22 липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·30	до	12·50
Жито	10·—	до	10·20
Овес	6·80	до	7·—
Ячмінь пашний	7·—	до	7·40
Ячмінь броварний	—·—	до	—·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

НАДІСЛАНЕ.

Ч. В. 59. 419/908.

Розписанє оферт.

Виділ краєвий Королівства Галичини і Володимириї разом з Великим Княжеством Краківским, яко концесионар нормальношляхової зелїзниці льокальної зі Львова до Стоянова наміряє роздати в дорозї публичної лїцитациї на основі писемних оферт доставу дубових порогів в скількости 136.000 штук а також дубових підкладів під зворотниці о загальнім обемі 272 м³.

Речинець внощеня оферт до дня 5-го серпня 1908, о год. 11 тої в полудне.

Близші постанови заключені суть в оповіщеню Ґазети львівскої.

У Львові дня 18. липня 1908.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

I. Полісюк і Патрах
в Стрию
поручають свій
СКЛАД КІС
з маркою „Січкарня“
по цінах, як подано в наших цінниках, але місто додатку до 10 кіс 1 косу, — додаю тепер 2 коси тому, хто напише, що читав то оголошене.

З поважанем
I. Полісюк і Патрах.

Інсерати
принимає
Аґенция дневників
Ст. Соколовского

Фірма Полісюк і Патрах зістала розвязана, а дальше під власною фірмою

Прошу отже П. Т. Відбирателів для помової фірми **Г. Патрах,** котра істнує вже від достарчуваня своїм відбирателям.

я яко основатель того інтересу провадджу тойже

Г. ПАТРАХ.

критя запотребованя свого звернути ся до тойже 25 літ і старає ся все о найліпший товар для

Г. Патрах, Стрий, (Галичина), ул. Торгова.

За правдиві стрийскі коси з маркою „Січкарня“ ґарантую. Коси суть в тім роцї о много сильнїйше споряджені. — Коси не відповідаючі свому заданю відміняю.

Цїнники на жадане висилаю. — Висилка наступає відворотною почтою лише за готівкою або за посліплатою. — Порто оплачую сам і числю его при пачках 5 кільоґрамових 60 сот. При відборі 10 кіс нараз числю тільки половину порта. При відборі 20 кіс нараз наступає посилка цїлком вільна від порта. При відборі 10 кіс нараз додаю цїлком безплатно одну косу і оден камінець; при відборі 30 штук нараз додаю 4 коси і 4 камінцї цїлком дармо.

Коси в пачках почтових висилаю до урядів громадских і селян до всїх країв европейских і заморских.

— — Кождому, хто купить мою косу, то буде зовсім така як ту описана. — —

Кос достарчую в видній формі краєвій і в довільних довгостях по слїдуючих цїнах:

Довгота цїлої коси цнт.	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115
Цїна одної коси Кор.	1·80	1·90	2.—	2.10	2.20	2.30	2.40	2 60	2.80	3 —	3.20	3.40
На 5 клґр. іде штук	14	13	11	10	9	9	8	7	6	6	5	5

Мармурові брусики до остреня кос:

Довгість в цнтм.	18, 21, 22, 25	Подібні до мармуркових	32 сот.
Цїна одної штуки сотиків	60, 70, 76, 80	Бабка в молотком	К 2.40 сот.

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом I. Недопада. (Телефона ч. 527).